

Sygn. akt I PK 200/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko M. w C.

o uznanie wypowiedzenie umowy o pracę za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 13 maja 2014 r., sygn. akt IX Pa 100/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy w Katowicach oddalił apelację J. G. od wyroku Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 4 grudnia 2013 r., którym oddalono jego powództwo o przywrócenie do pracy wniesione przeciwko M. w C.. W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że przyczyny rozwiązania umowy o pracę z powodem wskazane w wypowiedzeniu umowy były uzasadnione i nie zachodziły podstawy do uwzględnienia jego roszczenia na podstawie art. 45 § 1 k.p.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pszczynie.

Skarga kasacyjna została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych, gdyż skarżący podniósł naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 381 k.p.c. i 382 k.p.c. przez przyjęcie za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań zarzutów apelacji, a także przepisów prawa materialnego – art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. przez przyjęcie że wskazane przyczyny wypowiedzenia są konkretne i rzeczywiste.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, która została powiązana z naruszeniem przepisów wskazanych w obydwu podstawach skargi kasacyjnej.

Odnosząc się do podstawy naruszenia przepisów postępowania skarżący wskazał, że Sąd Okręgowy, poprzestając na powtórzeniu wniosków i wywodów zawartych w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji, w ogóle nie ustosunkował się do szeroko cytowanych i przywołanych w uzasadnieniu apelacji poglądów i stanowisk prezentowanych w piśmiennictwie i judykaturze w analogicznych do rozpatrywanej sprawach. Ponadto podniósł, że Sąd Okręgowy naruszył przepisy art. 381 k.p.c. i 382 k.p.c. oddalając jego wnioski dowodowe, na skutek czego zupełnie nie odniósł się do szeroko przywoływanych w apelacji poglądów, wykazujących, że przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę powinny być zawsze rozpatrywane w kontekście dotychczasowej postawy pracownika zwłaszcza, gdy wypowiedzenie dotyczy pracownika o długim stażu pracy i nieposzlakowanej dotąd opinii tak, jak ma to miejsce w przypadku powoda. Natomiast odnosząc się do drugiej podstawy skargi kasacyjnej skarżący stwierdził, że wyrok Sądu Okręgowego narusza przepisy prawa materialnego, a mianowicie art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie. W ocenie skarżącego niewłaściwe zastosowanie przywołanych norm prawnych polega na tym, że w stanie faktycznym rozpatrywanej sprawy rodzaj i ciężar gatunkowy zarzucanych powodowi naruszeń obowiązków pracowniczych w kontekście okoliczności stawiania tych zarzutów pracownikowi o długim stażu pracy (19-letnim), który dotąd nienagannie wykonywał obowiązki pracownicze nie uzasadnia wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ustosunkowując się do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

Za ugruntowany w orzecznictwie należy uznać ponadto pogląd, zgodnie z którym na etapie przedsądu znajduje zastosowanie art. 398¹³ § 2 k.p.c., stanowiący, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W przeciwnym razie zachodziłby bowiem dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu, a także z art. 398³ § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). W związku z powyższym należy uznać, że kwestie poruszone w pierwszej części wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jako dotyczące ustalonych faktów, nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681).

W zakresie kwestii poruszonych w drugiej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli naruszenia przepisów prawa materialnego, należy podkreślić natomiast, że ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143, czy z dnia 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14, LEX nr 1651022). Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał naruszeń, które świadczyłyby o oczywistej zasadności skargi.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.